

IK HEB HET BERICHT MET DE RING ONTCIJFERD!

In volle vaart skateboard ik door de straat.

Dit ga ik dus niet doen!

WE WACHTEN OP JE BIJ DE DEUR VAN JACOB
DERTIG MINUTEN VOORDAT
DE ZON ONDERGAAT.

Jacob! Echt! Het lukt me nog niet eens om gewoon tegen hem te praten. Toen hij me gisteren in de bus aankeek... ging ik bijna door de grond van schaamte! Hoe kan ik dan zijn hoofd binnengaan? Als ik zijn handen moet vastpakken, word ik zo rood als een tomaat, en dan haal ik die test zeker niet. Ik moet iemand van de broederschap vinden om te vragen of ze me naar het hoofd van iemand anders kunnen sturen.

Een steen. Ik ontwijk hem met mijn skateboard.

Bovendien, als ik zijn hoofd binnenga, zal ik de verleiding moeten weerstaan om erachter te proberen te komen wie hij leuk vindt. Ik zou het natuurlijk niet doen, maar dat zou me veel moeite kosten. Wie weet zou ik dan ontdekken dat hij nooit aan mij denkt... Nou ja, alleen maar als zomaar een meisje van school.

Ik rijd verder op mijn skateboard.

's Morgens is de bus op tijd. Gelukkig heb ik mijn skateboard, anders zou ik vaak te laat zijn. Die ene keer dat ik vroeg was, dacht ik dat de bus al vertrokken was en ging ik snel naar de volgende halte. Ik kom maar zelden te vroeg.

Sinds ik in Betty's hoofd ben geweest, ben ik een beetje bang om het nog een keer te doen. Wat als ik Jacob pijn doe? Ik zou liever het hoofd van een onbekende binnengaan. Niet dat het me niets kan schelen wat er met een onbekende gebeurt, begrijp me niet verkeerd.

Ik sla de laatste hoek om.

Gelukkig kalmeer ik een beetje. Als Zwaan vanmorgen in de buurt was geweest, had ik haar veren uitgetrokken! Die heeft ze natuurlijk niet echt, maar bij wijze van spreken. Ik weet dat ik me niet druk zou moeten maken om wat Jacob van me denkt, maar ik kan er niks aan doen.

Zal ik het doen of zal ik het niet doen?

Ik doe het! Net zei ik nog van niet, maar ik ben van gedachten veranderd. Als ik één ding zeker weet, dan is het wel dat mensen er helemaal niks van merken als ik hun hoofd binnenga. En anders, kijk maar naar Betty! Als het nog langer had geduurd, had ik een hartaanval gekregen daarbinnen, en voor haar was het alsof er niks gebeurd was. Een beetje hoofdpijn en ze kon gewoon weer verder met haar uitgestreken gezicht.

Het ergste wat me kan gebeuren is dat Jacob lid van de broederschap is. Als dat zo is, weet hij toch alles al over mij en heb ik niks te verliezen.

De laatste meters voordat ik bij de bus ben.

Ik wil niet dat de leden van de broederschap denken dat ik een schijterd ben, want dat ben ik niet. Het zou helemaal niet erg zijn als ik dat wel was, maar ik ben het niet. Punt uit. Als ik het niet doe, lijkt het net alsof dat komt doordat ik het laatst zo zwaar had in het hoofd van Betty. En dat is niet de reden. Ik heb geen zin om mijn hart bij hen uit te storten en te vertellen dat ik Jacob leuk vind. Dat zijn mijn zaken. En bovendien, zo leuk vind ik hem nou ook weer niet.

Mooi! Ik ben op tijd bij de bus.

ZO LEUK VIND IK HEM NOU OOK WEER NIET

De laatste les van de dag begint.

We zitten bij tekenen. Meneer Martín heeft het over een tekenaar die M.C. Escher heet. In eerste instantie let ik niet zo op, maar dan laat hij een paar afbeeldingen zien waar ik enorm van onder de indruk ben. Het lijken wel labyrinten, met talloze lijnen die elkaar kruisen. Ze lijken abstract, maar als je vanuit een bepaalde hoek kijkt, zie je wat het zijn: trappen, vogels, onmogelijke weggetjes... Ik vind het prachtig. Als ik ooit kunstenaar word, wil ik zijn zoals hij.

Ik kijk naar Jacob. Hij zit een paar rijen voor me.

Ik heb een plan om zijn hoofd binnen te gaan. We moeten voor morgen een inkttekening maken. Als Jacob aan het tekenen is, geef ik hem een duw waardoor zijn tekening wordt verpest, en dan blijf ik na om hem te helpen. Hoogstwaarschijnlijk wil hij dan nooit meer met me praten, maar ja. Ik kan niks beters bedenken.

Ik doe de rest van het uur alsof ik zit te tekenen.

Nu! Ik kan niet langer wachten en sta op. Ik loop naar hem toe en stoot tegen zijn arm terwijl hij net een lijn trekt met zijn pen. Het papier is zelfs gescheurd! Ik vind het heel erg dat ik me zo gedraag, maar ik moet in zijn hoofd zien te komen en er is vrijwel geen tijd meer. Met zijn kin in zijn handen kijkt hij me aan.

'Wat ben je toch onhandig.'

Ik schaam me dood!

'Het spijt me.'

Mijn stem is bijna niet te horen. Ik durf hem eigenlijk niet aan te kijken, maar als ik kijk, zie ik dat hij niet boos is. Hij glimlacht zelfs naar me. Wat is hij toch knap.

Mijn hart gaat als een bezetene tekeer.

Ik vertel hem wat ik had voorbereid, maar ik praat zo snel dat ik niet weet of hij me begrijpt.

'Ik vind het zo erg. Ik blijf straks wel na, dan help ik je een nieuwe te maken.'

Ik ga pijlsnel terug naar mijn plek. Ik kijk hem niet aan en wacht niet op een antwoord. Ik ben op van de zenuwen en krijg er buikpijn van. Vanaf waar ik zit, kan ik alleen zijn rug zien. Blijft hij straks na de les zodat ik hem kan helpen? Ik kijk op mijn horloge. Wat gaat het traag! Ik zou willen dat Valk hier was, dan kon hij met zijn speciale krachten de tijd sneller laten gaan.

De zoemer klinkt. Einde van de les.

Mijn hart maakt een sprongetje. Iedereen is weg, behalve Jacob, die op zijn plek is blijven zitten. Ik loop naar hem toe en ga naast hem zitten. Hij lijkt niet boos of verbaasd, hooguit nieuwsgierig. Ik pak zijn handen voordat hij de tijd krijgt om iets te zeggen en kijk hem aan.

Die ogen...

Zoeffff.

Lieve hemel! De deur van Jacob is indrukwekkend. Ik weet dat wat ik nu ga zeggen heel vreemd klinkt.

De deur is zwart als de duisternis eromheen, maar steekt toch af bij al het andere, en dat maakt hem indrukwekkend.

Ik kijk of er iemand in de buurt is. Als ik de deur openkrijg, neem ik aan dat Zwaan tevoorschijn komt, net als die andere keren. Maar ik zie nog niemand.

Ik kijk naar de deur en ga er liefkozend met mijn hand overheen.

De deur van Jacob is echt indrukwekkend. Ik geloof dat ik in herhaling val. Mooi, zwaar, solide... en met tweeëntwintig sleutelgaten. Niet een of twee, nee tweeëntwintig. Waarom heeft Jacob in vredesnaam zoveel sloten? Ik zie maar drie mogelijke redenen.

Eén: Hij is een angsthaas, daarom wil hij zoveel sloten. Natuurlijk zou hij dan wel moeten weten dat er gedachtehuisjes bestaan...

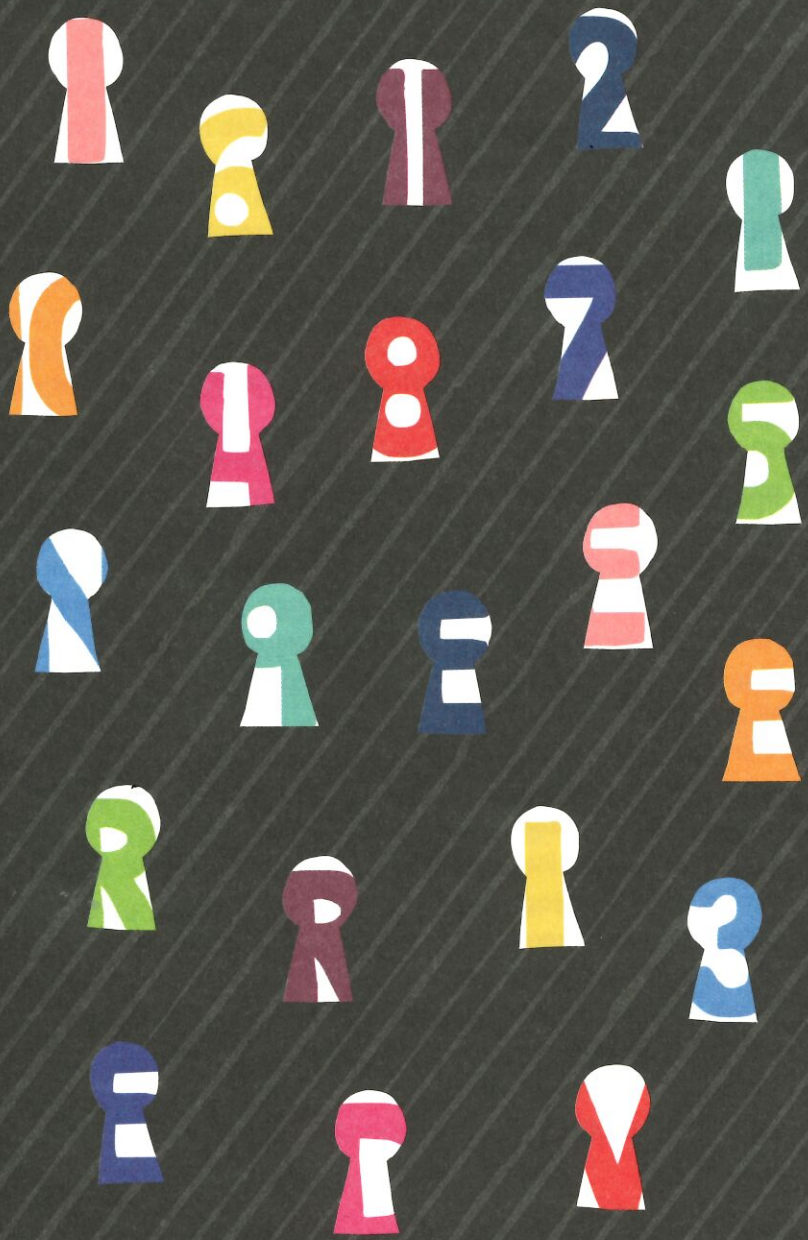
Twee: Hij is een deuropener.

Drie: Hij is geen deuropener maar heeft krakers in zijn gedachtehuisje.

De eerste is onmogelijk en de derde is onzin. Dus is Jacob een deuropener, dat kan niet anders. Zou hij ook bij de broederschap horen?

Bij het idee alleen al krijg ik de zenuwen.

Tweeëntwintig sloten. Kan ik die openkrijgen?

Achter de sloten gaan letters en cijfers schuil.
Combinereer die op kleur en zet ze in de juiste volgorde.

